

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sofijski gradski syd (Bułgaria) w dniu 3 kwietnia 2018 r. – Komisja za przeciwdziałanie na korupcję i otnemane na nezakonno pridobito imusztestwo / WR, AW, RW, Agro In 2001 EOOD, Akaunt Syrwis 2009 EOOD, Inwest Menidzmynt OOD, Estejd OOD, Tryst W OOD, Bromak OOD, Bromak Finans EAD, Wiwa Telekom Byłgarija EOOD, Byłgarska Telekomunikacyjna Kompanija AD, Hedz Inwestmynt Byłgarija AD, Kemira OOD, Dunarit AD, Tehnologicen Centyr-Institut Po Mikroelektronika AD, Ewrobild 2003 EOOD, Tehnoteł Inwest AD, Ken Trejd EAD, Konsult Aw EOOD, Louvrier Investments Company 33 S.A, EFV International Financial Ventures Ltd, LIC Telecommunications S.A.R.L., V Telecom Investment S.C.A, V2 Investment S.A.R.L., Interv Investment S.A.R.L., Empreno Ventures Ltd.

(Sprawa C-234/18)

(2018/C 240/27)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Sofijski gradski syd

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Komisja za przeciwdziałanie na korupcję i otnemane na nezakonno pridobito imusztestwo

Strona pozwana: WR, AW, RW, Agro In 2001 EOOD, Akaunt Syrwis 2009 EOOD, Inwest Menidzmynt OOD, Estejd OOD, Tryst W OOD, Bromak OOD, Bromak Finans EAD, Wiwa Telekom Byłgarija EOOD, Byłgarska Telekomunikacyjna Kompanija AD, Hedz Inwestmynt Byłgarija AD, Kemira OOD, Dunarit AD, Tehnologicen Centyr-Institut Po Mikroelektronika AD, Ewrobild 2003 EOOD, Tehnoteł Inwest AD, Ken Trejd EAD, Konsult Aw EOOD, Louvrier Investments Company 33 S.A, EFV International Financial Ventures Ltd, LIC Telecommunications S.A.R.L., V Telecom Investment S.C.A, V2 Investment S.A.R.L., Interv Investment S.A.R.L., Empreno Ventures Ltd.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 1 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/42/UE⁽¹⁾ z dnia 3 kwietnia 2014 r. w sprawie zabezpieczenia i konfiskaty narzędzi służących do popełnienia przestępstwa i korzyści pochodzących z przestępstwa w Unii Europejskiej, w której przewidziano ustalenie „minimalnych zasad dotyczących zabezpieczania mienia w celu ewentualnej późniejszej konfiskaty [...]”, należy interpretować w ten sposób, że uprawnia on państwa członkowskie do przyjmowania zasad konfiskaty cywilnej nieopartej na wyroku?
- 2) Czy z art. 1 ust. 1 wynika – mając na względzie także art. 4 ust. 1 dyrektywy 2014/42/UE – że aby wszcząć i przeprowadzić procedurę konfiskaty cywilnej, wystarczające jest jedynie wszczęcie postępowania karnego przeciwko osobie, której mienie stanowi przedmiot konfiskaty?
- 3) Czy dopuszczalna jest rozszerzająca wykładnia określonych w art. 4 ust. 2 dyrektywy 2014/42/UE podstaw umożliwiających konfiskatę cywilną nieopartą na wyroku?
- 4) Czy art. 5 ust. 1 dyrektywy 2014/42/UE należy interpretować w ten sposób, że wyłącznie na podstawie braku zgodności między wartością mienia a otrzymywanymi legalnymi dochodami osoby można pozbawić prawa majątkowego jako nabytego bezpośrednio lub pośrednio w następstwie popełnienia przestępstwa – bez istnienia prawomocnego wyroku ustalającego, że dana osoba popełniła przestępstwo?
- 5) Czy wskazaną w art. 6 ust. 1 dyrektywy 2014/42/UE regułą należy interpretować jako regulującą konfiskatę od osób trzecich jako środek uzupełniający lub alternatywny względem bezpośredniej konfiskaty lub jako środek uzupełniający względem rozszerzonej konfiskaty?

- 6) Czy wskazaną w art. 8 ust. 1 dyrektywy 2014/42/UE regułą należy rozumieć jako zapewniającą także stosowanie domniemania niewinności i zakazującą konfiskaty nieopartej na wyroku?

(¹) Dz.U. 2014, L 127, s. 39.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Commissione tributaria provinciale di Napoli (Włochy) w dniu 5 kwietnia 2018 r. – easyJet Airline Co. Ltd / Regione Campania

(Sprawa C-241/18)

(2018/C 240/28)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Commissione tributaria provinciale di Napoli

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: easyJet Airline Co. Ltd

Strona pozwana: Regione Campania

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 4 i 5 dyrektywy 30/2002/WE (¹) oraz załącznik II do tej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie art. 1 ust. 169-174 ustawy Regione Campania nr 5/2013 w zakresie, w jakim ustalenie podatku nie jest poprzedzone ogólnym planem dotyczącym środka, który ma zostać przyjęty w celu ograniczenia hałasu w portach lotniczych i na obszarach przyległych do nich, zgodnie z art. 5 dyrektywy i załącznikiem II?

(¹) Dyrektywa 2002/30/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 marca 2002 r. w sprawie ustanowienia zasad i procedur w odniesieniu do wprowadzenia ograniczeń odnoszących się do poziomu hałasu w portach lotniczych Wspólnoty (Dz.U. L 85, s. 40, wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 7, t.8, s. 96).

Skarga wniesiona w dniu 13 kwietnia 2018 r. – Komisja Europejska / Irlandia

(Sprawa C-261/18)

(2018/C 240/29)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: M. Noll-Ehlers, J. Tomkin, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Irlandia

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nie przyjmując przepisów niezbędnych do zastosowania się do pkt 1) tiret drugie sentencji wyroku wydanego przez Trybunał w sprawie C-215/06 (¹), Komisja/Irlandia, Irlandia nie wypełniła zobowiązań ciążących na tym państwie na podstawie art. 260 TFUE;
- zobowiązanie Irlandii do zapłaty na rzecz Komisji ryczałtu w wysokości 1 343,20 EUR za każdy dzień od dnia wydania wyroku w sprawie C-215/06 do dnia zastosowania się przez Irlandię do treści tego orzeczenia albo do dnia zastosowania się do wyroku w niniejszej sprawie, którekolwiek z tych zdarzeń nastąpi wcześniej, jednak w kwocie nie mniejszej niż 1 685 000 EUR;